

ALENA CHUDÍKOVÁ

Majdalenka v záhrade

Ilustroval Tomáš Řízek

© Alena Chudíková, text
© Tomáš Řízek, ilustrácie
© PRO 2011

ISBN 978-80-89057-31-3

Ako sa záhradka dočkala	5
Ako záhradka ožila	9
Ako záhradka maľovala	13
Ako záhradka vychovávala	18
Ako sa záhradka skyprila	22
Ako sa záhradka kučeravila	25
Ako rajčičik zmúdreľ	28

AKO SA ZÁHRADKA DOČKALA

Bol raz malý domček, tak pre jedného, okolo domčka záhradka a okolo záhradky plot. Rástli v nej rôzne ovocné stromy a kríky, aj kvetinky a zelenina.

Záhradka bola po dlhý čas opustená, a preto zanedbaná. Všade sa rozťahovala burina, až sa cestičky strácali. Zelenine a kyticám sa darilo najhoršie. Burina ich tlačila, brala im všetko, čo potrebovali k životu – pôdu, vlahu, svetlo, a im zvýšilo len máličko, sotva na živorenie. O trošku lepšie na tom boli kríky černíc, malín i egreša, mali predsa len trochu viac sily, aby burine odolávali. Stromom hustli koruny, takže spodné konáre nemali dosť slnka.

Záhradka bola smutná, nikto sa o ňu nestaral a to ju bolelo. Túžila po dobrom hospodárovi. Niektoré slabšie rastlinky sa už zmierili s tým, že zahynú, ale iné odolnejšie im pomáhali, aby sa nevzdali. Kvapkou vody za sucha, tieňom v letných horúčavách, podoprením, či zakrytím pri dlhšie trvajúcich dažďoch, inokedy aspoň slovíčkom povzbudenie alebo pohladením.

Ako dni bežali, čím ďalej tým menej rastlín však verilo, že dajaký záchranca príde a vyslobodí ich z burinového zakliatia. Záhradka chradla a burina sa radovala.

A tu jedného ospalého odpoľudnia narušil ticho záhradky zvláštny zvuk.

„Čo je to,“ prebrala sa záhradka z driemot. Rastliny obracali hlavičky k stromom, ktoré mali väčší rozhľad.

„To je auto,“ zvolala hruška, „a ide sem.“

„A čo ešte vidíš?“

„Kto je to?“

„Čo vezie?“ volali rastliny nedočkavo jedna cez druhú, lebo cez burinu veľa nevideli.

„Počkajte. Počujete? Zastalo.“

Záhradka napäto stíchla, počula ľudské hlasy, potom buchnutie dvierok, zatrúbenie a zvuk motora odchádzajúceho auta.

„Odišli a nás tu zasa tak nechali,“ horekovala zelenina.

„Ale nie,“ upokojovala zdesené rastlinky jabloň, „vidím dievčatko, má dlhé hrdzavé vlásky a nesie v ruke tašku.“

„A čo ďalej, čo ďalej, povedz,“ prosili.

„Uvidíte sami,“ povedala už veselo, „ide k našej bráničke.“

„Joj, to je dobre,“ vydýchla si záhradka.

Všetky rastliny upreli pohľad na vrátka, ani nedýchali. Bránička sa so škripotom otvorila a Majdalenka, tak sa dievčatko volalo, vošla. Záhradka si Majdalenku pozorne prezerala:

„Aká je chudá!“ – „A bledá!“ – „A slabá, ako my!“ –

„A má modré oči!“ – „Ale pozerá do zeme.“ – „Tá sa ale vlečie, nie je chorá?“ – „Asi nie, to by ležala v posteli.“ – „Asi je po chorobe.“ – „To je ale chudiatko, myslíte, že nám pomôže?“

Záhradka bola jeden veľký otáznik. Dievčatko kráčalo k domčeku a rastliny návštevníčku starostlivo sledovali, aby im nič neuniklo. Zarachotil kľúč, Majdalenka vošla a dvere sa zatvorili.

Záhradka sa rozšumela zvedavosťou. A zatiaľ čo si rastliny odovzdávali dojmy z prvého stretnutia s dievčatkom, zoznámila sa Majdalenka s kuchynkou a izbičkou.

„Ach jaj, to je prachu a pavučín. A postieľka nevyvetraná. Budem to tu asi musieť upratať,“ vzdychla. „Nemala by som kde spať. Hm, pán doktor tvrdil, že sa tu doliečim, a ja musím upratovať. Čo sa dá robiť,“ rozhliadala sa, „ale maminka povedala, že so spevom to ide rýchlejšie, tak to skúsim.“

Začala spievať a dala sa do práce. Záhradka počúvala a pritom zabúdala na svoju bolesť.

Dlho netrvalo a v domčeku bolo čisto. Podlaha umytá, postieľka vyvetraná a ustlatá, po pavučinách ani pamiatky, prach utretý, riad umytý a okienka sa blýskali v žiari podvečerného slnka.

„Hotovo,“ hlásila Majdalenka s uspokojením.

„Ale čo to je, čo mi to tak škvŕka v brušku,“ skúmala sa. „Aha. Už to mám! To je od hladu. Ale tu nie je nič na jedenie. Možno v záhradke, ale... Hm – tam bude len zelenina, a tú ja nemám rada,“ zarazila sa. „Mám však hlad, nuž musím niečo zjesť. Pozriem sa, čo tu rastie,“ a vyšla von.

„A či vôbec niečo nájdem, keď je tu toľko buriny,“ až teraz si všimla, aká je záhradka zanedbaná.

„Tu som!“

„A ja som tu!“

„Odo mňa si zober,“ ponúkala svoje plody zelenina.

„Aha, tu je mrkva, zeler a petržlen. A toto sú predsa zemiaky, ale aké malinké – už viem, uvarím si zemiakovú polievku, tú viem,“ a s napchatými vreckami v zásterke sa ponáhľala do domčeka.

„Vidíte? Potrebuje nás,“ hrdo hlásila zelenina. Záhradka sa potešila, že dievčatku pomohla.

Majdalenka si uvarila polievku a s chuťou zjedla plné dva taniere. Prekvapene pozerala do prázdneho hrnca. „Doma som odjedla len zopár lyžičiek,“ čudovala sa. Odložila hrniec a bežala k zrkadlu. „I tvár mi zružovala!“ Usmiala sa na seba. „Asi to bude pravda, že hlad je ten najlepší kuchár.“

Otvorila dvere do záhradky a zavolala: „Dobrá noc!“ Záhradka šepotavo odpovedala. Už začínala veriť, že sa jej s Majdalenkou bude dariť lepšie a tešila sa na ďalší deň.

